

poslední vůli i celým svým příjmením a nejen křestním jménem, je-li dále jisto, že zůstavitelka také podepsala vlastnoručně i své křestní jméno a i první písmenu svého příjmení, nelze vzhledem k tomu, že provedení skutečné její vůle, dokončení podpisu příjmení bylo znemožněno jen její tělesnou slabostí a nemocí, o tom pochybovati, že jde tu o vlastnoruční podpis jména, jakž vyžaduje ustanovení § 579 obč. zák. Důsledkem toho odpadla nutnost zabývati se otázkou, zda jsou splněny předpoklady ustanovení § 580 obč. zák. a zejména, zda jde toliko o vlastnoruční znamení ruky.

Čís. 9011.

Ručení za škodu provozem silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Pro ručení vlastníka silostroje podle § 8 aut. zák. jest lhostejno, zda osoba, již používá k provozu, jest k němu ve služebním poměru čili nic, nýbrž jest rozhodným pro ručení vlastníka silostroje jen, že osoby té používá k provozu automobilu a že ví, že skutečně řídí jeho automobil.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, Rv II 696/28.)

Auto žalující společnosti bylo poškozeno při srážce s autem žalovaného, jež v době srážky řídila manželka žalovaného. Žalobu o náhradu škody proti žalovanému procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Žalobkyně soudí, že podle § 8 zák. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. ručí žalovaný bezpodmínečně za vinu své manželky, protože nelze o ní tvrditi, že jest ve službách žalovaného. Avšak odvolací soud jest názoru procesního soudu, že § 8 cit. zák. stanoví ručení majitele auta za řidiče jen v tom případě, je-li řidič zaměstnán při provozu auta a je-li v námezdním poměru k majiteli auta. Jinak neměl by smyslu dodatek § 8 cit. zák., kde se stanoví, že se musí jednati u osoby, za niž majitel auta ručí, o službu při provozování silostroje, a nelze z dodatku tohoto usuzovati, že za ostatní řidiče ručí majitel auta bezpodmínečně, neboť o osobách posléze uvedených platí všeobecné předpisy občanského zákona (§ 1315 ob. zák.), podle něhož ručí podnikatel za zavinění třetí osoby, u něho činné jen, byla-li třetí osoba nezdatnou, čehož v tomto případě není, ana manželka žalovaného má vúdčí list a dosud při řízení auta neměla policejní ani trestní závady.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Podle § 3 (1) zákona aut. neplatí ustanovení §§ 1 a 2 tohoto zákona při srážce dvou silostrojů, nýbrž řídí se ve všech těchto případech

náhradní nároky předpisy občanského zákona. Ohledně vlastníka silostroje obsahuje § 8 zákona aut. odchylku od všeobecné zásady § 3, ustanovuje, že vlastník silostroje ručí za zavinění osob, jichž používá k provozu, pokud jde o služby při provozu silostroje. Soud odvolací dovazuje z tohoto doslovu § 8 zákona aut., že majitel silostroje ručí při srážce dvou silostrojů za řidiče svého silostroje jen potud, pokud tento jest k němu v námezdním poměru, poněvadž jinak podle názoru soudu odvolacího neměl by smyslu dodatek »pokud jde o služby při provozu silostroje« a stačilo by pouhé ustanovení »kterých k provozu užívá«. Náзору tomuto nelze přisvědčiti, neboť tento výklad nelze dovoditi z účelu automob. zákona, který chtěl zostriti risiko těch, kdož používají výhod jízdy silostrojem, jakž jasně plyne z ustanovení §§ 1 a 2 zákona aut. Správnost tohoto názoru plyne i ze zprávy justičního výboru o usnesení panské sněmovny ohledně dodatku, »pokud jde o služby při provozu silostroje«. Podle této zprávy měl onen dodatek býti jenom jasnějším vyjádřením toho, co obsahovala již vládní osnova ohledně ručení vlastníka silostroje za zavinění osob k provozu silostroje používaných. Nesejde proto na tom, zda osoba, již vlastník silostroje používá k provozu, jest k němu ve služebním poměru čili nic, rozhodným jest pro ručení vlastníka silostroje jen, že osoby té k provozu automobilu používá a že ví, že jeho automobil skutečně řídí. Tento smysl mají slova § 8 zákona aut. »pokud jde o služby při provozování silostroje«. V tomto smyslu rozhodl již nejvyšší soud otázku ručení vlastníka silostroje ve smyslu § 8 zákona aut. opětovně a v souzeném případě neshledává příčiny, by upustil od tohoto svého výkladu § 8 zákona aut. Podle zjištění soudu první stolice soudem odvolacím přejatého jel žalovaný jako majitel auta v kritické době v autu, které řídila jeho manželka. Jest proto jeho manželku pokládati za osobu, již žalovaný k provozu svého silostroje používal a která s jeho vědomím automobil řídila. Ve věci samé nelze přesto rozhodnouti, poněvadž se nižší soudy při svém odchýlném právním názoru nezabývaly otázkou, zda je na straně manželky žalovaného jako řidiče silostroje zavinění ve smyslu § 8 zákona aut., a k řešení této otázky neučinily potřebná skutková zjištění.

Čís. 9012.

Slib věna učiněný rodiči dceři a jí přijatý není svatební smlouvou ve smyslu § 1217 obč. zák. a proto potud, pokud nepřesahuje slíbená míra zákonitou povinnost obvěňovací, nepotřebuje k platnosti zřízení notářského spisu.

(Rozh. ze dne 1. června 1929, Rv II 784/28.)

Žalovaná slíbila dáti své dceři Ludmile věnem 1.000 Kč, jakož i postoupiti jí věnem svou ideelní polovici dvou pozemků. Žalobě pozůstalosti po dceři Ludmile proti žalované o zaplacení 1.000 Kč a o postoupení věnem slíbených ideelních polovic dvou pozemků bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto